

Část šestá

BÍLÁ VRÁNA

Probudil ho zvláštní svist: jako by se zvíře dohodlo s ptákem, že spolu vytvoří jistý záhadný společný zvuk, jehož smysl je znám jen jim dvěma.

Garin otevřel oči. Byla tma. Měsíc, zpola pozřtený mrakem, slabě ozařoval černé sosnové kmeny. Doktor stále ještě ležel na zemi. Oheň už dávno vyhasl a nezbyly po něm ani žhnoucí uhlíky. Platon Iljič se zvedl z vystydle země a rozhlédl se. Vlevo za stromy tlumeně pableskovala řeka. Zprava se znovu ozval ten podivný svist.

„Že by výr? Ale na toho to nevypadá...“

Otočil hlavu doprava a nedaleko rozeznal temné siluety tří jezdců. Setmělým borem se rozlehl měkký koňský dusot a k trojici se připojili další tři muži v sedlech. A všichni znehybněli.

Garin vstal, protřel si skřípec, nasadil si ho a pozorně si jezdce prohlížel. Najednou zkoprněl dočista – ti jezdci neměli hlavy. Strnula mu šíje, píchlo ho za ušima, břicho sevřela známá křeč, vyvolaná strachem.

„Doktore, klid – a tasme kord!“ zašeptal a sáhl do kapsy županu pro pistoli.

Teprve teď si uvědomil, že v ní nejsou patrony.

„Chorlan!“ ozvalo se hlasitě ze strany jezdců.

Vzápětí všichni pozvedli cosi jako samostřily. Doktor odhodil pistoli na zem.

„Eraul?“ zeptal se dutým výhružným hlasem jeden z bezhlavých.

„Nerozumím,“ odpověděl Garin.

„Rusib!“

„Jsem Rus.“

Jezdci se pomalu blížili. Brzy nato zahlédl i jejich hlavy. Naštěstí je měli na místě, ale byly skoro černé a s temným lesním pozadím splývaly.

«Že by měli masky?»

Jenže jezdci byli bez masek. Když nakonec Garina obstoupili, po šíji a uších mu přeběhla nová vlna mravenčení – už chápal, s kým se to setkal.

„Černouši!“ pronesl bezděky.

Jakmile jezdci zaslechli známé slovo, temperamentně se rozhýkali: patrně to mělo být cosi jako smích. Dva z nich sesedli a došli až ke Garinovi. Byli o hlavu menší, ale rozložití, ramenatí, s dlouhými pažemi a křivýma nohama, takže se v chůzi nápadně kolébali. Podobali se oživlým dubovým pařezům s mohutnými kořeny. V rukou třímali cosi jako krátké kamenné sekyrky.

„Chorlan obu!“ nařídil mu jeden z nich sípavým hlasem a výhružně pozvedl zbraň.

Doktor nerozuměl, ale pro jistotu zvedl ruce vzhůru.

„Chorlan obu!!!“ zařval pařez a třásl sekerou.

Garin klesl na kolena.

„Chorlan obu!!!“ přestával se ovládat pařez a rozpráhl se.

Doktor smířlivě rozhodil rukama a pak začal z kapes vytahovat veškerý jejich obsah a házet vše na zem. Na zlatých předmětech zamihotalo měsíční světlo. Pak neposlušnými prsty rozvázal sametový váček, vyjmul z něj superperlu a na otevřené dlani ji podával temnohlavcům.

Perla zazářila jako další měsíc.

Temnohlavec nechal sekeru klesnout, sáhl křivými prsty po perle a vzal si ji. Jeho partner přistoupil až k němu a oba sklonili skoro černé tváře k perleťové kouli.

„Roxe oborma?“ zeptal se kdosi z dalších jezdců.

„Dropa fion!“ odpověděl pařez a hodil perlu tázajícímu se.

Ten ji obratně chytil, prohlédl si ji a pak lhostejně odhodil ke Garinovým nohám. Jeden z pařezů na zemi sebral přepychovou

pistoli a přihrál ji témuž jezdcí. Ten si ji prohlédl a zastrčil ji kamsi dozadu za pas.

„Zmártoun!“ znovu zahučel pařez, nelítostně komolící vyřčené slovo.

„Ale já nemám smartphone...“ vydechl Garin.

„Zmártoun!!!“ rozeřval se znovu černohlavý špalek, znovu pozvedl sekeru a chystal se udeřit.

„No nemám! Nemám!!! Poslyšte... já jsem běženec... doktor!“ zaúpěl Garin, který už ztrácel nervy, a potřásal si dlaněmi u hlavy jako modlíci se chasid.

„Dakator?“ opakoval po něm jeden z jezdců.

„Doktor, doktor!“ vykřikl Garin. „Jsem běženec, plul jsem po řece, cestuju v člunu do Novosibirska, tedy vlastně do Kamene na Obu! Jsem člověk naprosto mírumilovný! Léčím lidi!“

Muž v sedle dojel ke Garinovi. Také on měl černou hlavu a ve tváři sotva znatelné úzké oči.

„Dakator?“ opakoval tázavě.

„Doktor, doktor, prostě lékař,“ potřásal bradou stále ještě klečící Garin.

„Gor echa chraušet nav dakator po noro?“ obrátil se jezdec na své další druhy.

Ti mu začali odpovídat ve stejném jazyce. Vše skončilo rozmíškou, ale jezdec najednou vytáhl cosi jako kouli na lanku a varovně jí potřásl:

„Noro um arbautu daro dakator zybar!“

Ostatní hned zmlkli.

„Borf imeruch!“ ukázal jezdec doktorovi na předměty ležící u jeho nohou. Garin je zvedl a rozestrkal po kapsách.

«Tak oni nepotřebují ani perlu... ani nůž...»

Pěší pařezové se dali do pohybu, uchopili Garina v podpaždí a odvěkli ho k těm, kdo byli v sedle. Okamžitě pocítil, jak jsou ti lidé silní. Jeho metrákové tělo snadno zvedli na koňský hřbet za jednoho z jezdců. Vzápětí ho k němu pevně přivázali provazem. Ten se otočil a Garin z bezprostřední blízkosti spatřil jeho tvář, zlehka přisvícenou měsícem. Celou hlavu toho muže včetně obličeje pokrývaly husté a jako ztuhlá smola hladké černé vlasy. Úzké

oči na něj upřeně zíraly. V místech, kde se dala tušit ústa, se rozevřela štěrbina a z ní za doprovodu nepříjemného útrobního pachu zahučelo:

„Era vujnoprat obo til dakator!“

Garin mlčel. Jezdec se odvrátil, kopl koně do boků patami a zamířil do hloubi lesa. Garin upřel zrak na jeho zátylek a uši. Žádnou čapku na hlavě neměl. Všechno potahovala krusta hustých černých vlasochlupů. Osrstěné uši byly velké, ale pevně přitisknuté k lebce. V jednom ušním boltci vězela dřevěná náušnice.

„Černouši...“ zašeptal sotva slyšitelně Garin a zkormouceně pokýval hlavou.

«Tos teda dopad, Platone Iljiči...»

Jezdci se seřadili jeden za druhým a volným klusem postupovali nočním borem. Jejich koně se k nim opravdu hodili – měli širokou hrud' a byli nízcí, ale pevně stavění. Jezdec, ke kterému přivázali Garina, vydával zvláštní pach. Nebyl to pach zombieho Bajkala, jehož doktor potkal docela nedávno, tohle bylo něco docela jiného. Zombie byl cítit po hlíně. To kolem černouše se vznášely pachy trouchnivějícího dřeva, shnilotiny a dutin starých stromů, kam se na podzim dostane opadané listí a žaludy, kde si zvířata a ptáci budují své příbytky a divoké včely jich využívají jako úlů. Garin vdechoval tohle nové aroma, prohlížel si dráty černoušových vlasů, teď postříbřené měsíčním svitem a splývající po hlavě i šíji jezdce, a zatímco se nepohodlně natřásal na koňském hřbetě, začal si připomínat všechno, co o těchto podivuhodných lidech věděl.

Říkalo se jim různě: babarinští mutanti, černouši, vlnouši, děti z Biomolu, černoksichti, huňáči, chluporypáci i medvídci. Počátek jejich historie se datuje rokem 1969, kdy se KGB podařilo vykrást americké výzkumy směřující k vyšlechtění supervojáků odolných vůči chladu a vůbec nepříznivému klimatu. Po dvou letech americký senát celý experiment zastavil. Jenže v něm pokračovali Sověti. Po sérii konfliktů na sovětsko-čínské hranici politbyro schválilo vytvoření omezeného kontingentu zvláštních vojsk, schopných vést bojovou činnost i ve velmi silných mrazech, které jsou na severu Číny dosti časté. V 70. letech projekt počítal

s kontingentem, který by odpovídal potřebám lokálních válek na sovětsko-čínské hranici, jejichž hrozba neustále vzrůstala. Zapotřebí bylo vojáků, kteří by bez reptání dlouhé měsíce trčeli v ledových zákopech a byli přitom kdykoli ochotni podstoupit boj muže proti muži. Utajený projekt Hranaz (Hranice na zámek) se realizoval hned na dvou místech – ve Výzkumném ústavu neurobiologickém (BIOMOL) nedaleko Moskvy a v jeho sibiřské filiálce. Nové lidi pak odchovávali na Sibiři v uzavřené osadě Biomol-2, která ze všeho nejvíc připomínala koncentrák. Do chovu se zařazovali většinou jedinci mužského pohlaví, ale našli byste tu i ženy. Projekt postupoval pomalu, odpadu bylo hodně, kdežto výsledků málo. Brežněv na projekt hleděl skrz prsty a Andropov, který roku 1982 Biomol-2 osobně navštívil, nařídil, aby byl pozastaven. Výzkumy a pokusy v samotném ústavu však pokračovaly dál. Gorbačov projekt Hranaz ukončil definitivně a výzkumný ústav se přeorientoval na jinou činnost. Pokusným králíkům v Biomolu-2 bylo sděleno, že dospělí jedinci mužského i ženského pohlaví budou na smluvním základě přesunuti na Dálný sever, aby tam začali pracovat na nových nalezištích ropy a zemního plynu, kdežto děti a mládež budou umístěny ve zvláštních domovech. Tato zpráva vyvolala v osadě vzpouru. Pokusní králíci v noci pobili ostrahu a uprchli. Lesními porosty se dostali až do barabinských bažin, protože jim vlhko, komáři a tiplíce díky husté srsti nijak uškodit nedokázali. Právě tam se usadili a začali se i rozmnožovat. Vševojskové operace proti nim velké úspěchy nepřinesly, dokonce ani s nasazením vrtulníků a paradesantních jednotek. Silní a odolní mutanti se uměli dobře maskovat, zahrabávali se do zemljanek a během štár se klidně dokázali na den a noc ukrýt přímo v močále a dýchat stéblem, vysunutým nad hladinu; kromě toho uměli i nečekaně a úskočně zaútočit a s vojáky zacházeli s obzvláštní krutostí, když jejich pohlavní orgány napichovali na klacek a okázale je vystavovali. Výsadbáři tomu říkali „čuramilníky“. V postsovětské epoše se černouši zcela izolovali, a dokonce i útoky na své okolí podnikali jen opravdu zřídka, takže státní moc se na ně prostě vykašlala. Aktivizovali se až po třetí válce, a to dosti drsně, když se začali uchýlovat k rychlým

a překvapivým nočním přeпадům. Jejich kořistí se zpravidla stávaly pohonné hmoty, máslo a olej, sladkosti, med, krupice, drobné elektronické hračky a neznámo proč také truhláři. Bylo přitom znát, že za roky života v močálech se docela významně rozmnožili. Jakmile jejich výpady začaly být celospolečenskou hrozbou, prezident Altajské republiky rozhodl zasadit do barabinských bažin taktický jaderný úder. Shodili tam tedy dvacetikilotunovou bombu. Na nějaké tři čtyři roky mohli Altajci a Chanty-Mansijci na černouše zapomenout. Mrtvoly obětí vystavili ve sbírkách národopisného muzea a jejich fotografie umístili na sociální sítě. Odtud se taky Garin dověděl, jak vypadají. Jinak vešlo ve známost, že se černouši přeživší jaderný úder stáhli dál na sever, do Chanty-Mansijské republiky, kdežto potkat je na Altaji bylo stále vzácnější.

A najednou tumáš!

Uprostřed lesa koně přešli do kroku a černouši se najednou rozezpívali. Vlastně to nebyla píseň, ale jakési hrdelní zvuky, připomínající mongolský alikvotní zpěv. Svou monotónností to na Garina působilo depresivně. Konec kráčeli mezi temnými kmeny, jezdci rozeznávali okolí dutými útrobními hlasy a děsili noční ptáky.

„Renyxa...“ zamumlal Garin, lokty se opřel o široká záda svého jezdce a začal podřimovat.

«Tohle je přesně případ oné lyžařské stopy, po které se vydáte, ačkoli nevíte, kdo ji vyšlápl, kam vede a proč... ale vy se jí volky nevolky necháte vést... prostě si ji vyberete a postupně tu stopu zaplňujete ideou vlastní cesty a vkládáte do ní vlastní smysl... anebo to ona vede vás, kam sama uzná za vhodné? Protože teď se v každém případě stalo právě tohle...»

A doktor usnul.

Procitl až v okamžiku, kdy se ho znovu chopily silné ruce a sundaly ho z koně dolů. Garinovi únosci stáli na nízkém břehu, porostlém hustým rákosím. Svítalo. V dáli se rozprostíral zelený les, ale tady při břehu se táhly jenom nekonečné ostrůvky rákosin, oddělené tůněmi. Černouši, vyměňující si krátké fráze ve svém nesrozumitelném jazyce, sklouzli ze sedel na zem, koně

vedli za sebou po břehu tísněném rákosím, až se ocitli u úzkého říčního ramene. Tady stály ke kůlům přivázané dvě dlouhé a široké loďky, či spíše čluny. Černouši na ně zavedli své koně, rozmístili se po nich sami, usadili doktora, odrazili od břehu a vydali se po rameni dál. Rákosím vroubené úzké koryto se stáčelo doprava a pak zase doleva, ale černouši řídili své čluny velmi obratně a koně stáli naprosto klidně, takže zřejmě něco takového nezažívali poprvé. Doktorovi nikdo nevěnoval ani tu nejmenší pozornost, což mu umožnilo pořádně si je prohlédnout. Oblečení byli dosti nalehko, ale to přioděnění bylo důkladné: úzké kožené kalhoty s řemeny a vesty bez rukávů, vyrobené z těžé kůže. Vesty měli přetažené opasky, na nich visely dřevěné palice a tenké kamenné nože s dřevěnými rukojetmi. Přes ramena si zavěsili kožené pytle a také legendární „samostříly medvědích lidí“, o nichž kolovaly stovky nejrůznějších zkazek. Tyto kuše jsou vyrobené výhradně ze dřeva a trčí z nich tlustý šíp. Jeho hrot je dlouhý a široký, jako by patřil bojovému kopí, vybroušený z křemene a důkladně vsazený do těla šípu. Hotové mýty kolovaly o průrazné síle takovýchto zbraní. Samotné lučiště kuše bylo také zvláštní – silné a jakoby spletené z deseti jiných. „Kabinu vrtulníku to prostřelí jako kus překližky,“ vybavil si Garin slova jednoho pilota. „Proto se k černoušům radši necpeme. Raketu radar vidí, ale šíp ne.“ Z tohoto důvodu se přistávat s výsádkem na území černoušů považovalo za nebezpečné.

Mezitím přirazili ke břehu. Černouši vyvedli koně na pevnou zem, zapřáhli je do člunů, zapráskali biči a donutili koně tyto podivné saně táhnout po divukrásné altajské louce s květinami všech myslitelných barev. Všichni kráčeli vedle člunů. Na východě se zatřpytilo slunce a Garin si se smutkem vzpomněl, jak nádherný pro něj byl včerejší úsvit nad Obem, po kterém si plul vlastní cestou, jistý si svými silami a plný očekávání. Až teď, jak tak krácel po strakatých travinách, si vybavil, že holínky a papírovou tašku zapomněl v boru. A to měl v tašce dva kužely, které si koupil na cestu.

«Stejně jako tenkrát pyramidky... Taky tenkrát i s Kuckou zůstaly v samohybu... Navždy...»

Ušklíbl se. Tahle nádherná louka, plná květin, a vycházející slunce najednou doktorovi dodaly odhodlání. Zůstal stát a nahlas pronesl:

„Nikam nejdu!“

Tmavolící, co šel za ním, se ho pokusil postrčit kupředu, ale doktor se z místa nehnul:

„Nepůjdu!“

„Dakator abraš ova!“ zařval ten za ním a zvedl palici.

Teď už se zastavili všichni – i s koňmi. Všichni hleděli na doktora.

„Už nic nemám! Všechno jsem vám dal!“ zvolal rozhořčeně Garin. „K čemu vám jsem? Já, starý nemocný člověk! Co nic neumí!“

Černouši došli až k němu a obstoupili ho ze všech stran.

„Já jsem invalida,“ přizvedl doktor nohavice a ukázal jim své titanové nohy. „In-va-li-da! Rozumíte? K čemu by vám byli invalidi?“

Černouši mlčeli. V jitrním světle byly jejich tváře konečně dobře viditelné. Všichni na doktora třesli oči. V jejich tvářích bylo cosi beznadějně existenciálně převrácené – jako by se tu lidská podstata v jediném okamžiku nenávratně zhroutila do temných útrob chthonické fyziologie, změnila se v němě propletence cév, žil, vnitřností, slizu a krevních sraženin, tam se s mručením a vzdycháním chvilku převracela z boku na bok a ven se vyškrábala už docela jiná – s novou tváří, novými hodnotami a novými cíli.

Jeden z nich, se širokým dřevěným náhrdelníkem kolem krku, přistoupil k doktorovi, vytáhl z pochvy široký plochý kamenný nůž a klepl jím nejdřív po jedné jeho noze a pak po druhé. Poté doktorovi nožem dvakrát poklepal na čelo, přiblížil černou tvář až těsně k doktorově a pronesl:

„Eva noorvaga op udo fersin.“

Jeho úzké bezřasé oči se žlutými víčky, narůžovělými bělmy a černými zřítelnicemi se na doktora podívaly tak, že se Platon Iljič neodhodlal k žádné odpovědi.

„Var na fakr obristi ncoro,“ pokračoval temnolící a ruka s nožem se zvedla do směru, jímž se měli vydat dál.

Z tmavých úst s popraskanými rty to děsivě páchlo. Foneticky hrubou černoušskou řeč tak navíc doprovázel skoro hnulobný puch. Postava muže s dřevěným náhrdelníkem byla jaksi přimáčknutá

k zemi a neproporcionálně široká v ramenou, černé svalnaté paže sahaly až ke kolenům křivých nohou. To vše prozrazovalo nevšední fyzickou sílu.

«Ten klidně zvedne koně nad hlavu a vyrazí... tady nemáš na vybranou, doktore...»

Černouš vydal hrdelní zvuk, ostatní své koně otočili a pomohli jim s čluny. Garina kdosi štouchl dřevěnou palicí do zad. Teď už pokorně vykročil.

Pestré květiny se pod kýlem člunů kácely, jako by to byla radlice pluhu. Garin šel hned vedle, a tak si uvědomil, že čluny jsou kradené: jeden z nich nesl na hnědém boku bílý nápis SUZUN a k tomu číslo 15.

Přešli přes louku a ocitli se u dalšího ramene. Následující kus cesty urazili opět po vodě, ale pak museli koně čluny znovu táhnout, ovšem už ne po louce, ale po bažinaté pláni, porostlé suchou travou. Garinovi i jeho únoscům pod nohama čvachtala černá břecha. Povšiml si, že černouši jsou obutí do kožených punčoch, k nimž si přivázali dřevěné podrážky. Najednou těsně před nimi k nebi vzlétlo hejno kachen a hned poté se mihla i jasně ryšavá liška, která se sem patrně vydala na lov. Jeden z temnolících prudce strhl z ramene kuši a zamířil. Ozvala se mohutná, jakoby zpomalená rána, zasvištěl šíp – a ohnivě ryšavá liška skončila v kotrmelcích, pak se ještě na okamžik postavila na zadní, ale poté znovu upadla a křečovitě se svíjela po suchých drnech. Lovec se kolébavě rozběhl ke kořisti, lišku pyšně zvedl nad hlavu a za pochvalného mručení svých druhů jí mocně potřásl.

«Střilet opravdu umějí...»

Koně dovezli čluny k dalšímu říčnímu rameni. Tam je černouši spustili na hladinu, nalodili se a po vodě se vydali dál. Rákosí tu bylo málo, zato se jim do cesty postavil zaplavený suchý les, který neustále houstl. Mrtvé, shnilé, polámané a do vody zhroucené kmeny působily tísnivě. Bylo jich stále víc, ale černouši mezi tím vším proplouvali s jistotou. Bylo zřejmé, že cestu dobře znají. Garinovi se na tvář posadil první komár. Pak i druhý. Garin je oba připlácl, ale z neustále sílícího bzukotu pochopil, že se ocitli v komáří říši.

V boru nebyl ani jediný, pomyslel si otráveně.

Pohled na bažinu s mrtvým lesem byl depresivní. Čluny se jím pomalu proplétaly.

«Má cesta zkrátka začíná být klikatá... A rovně to nepůjde...»

Když mrtvým lesem proplouvali asi hodinu, na oblohu se zvedlo slunce, které ozařovalo suché křabaté kmeny i špinavou tmavozelenou a místy až rezavě hnědou vodu. Černouš s dřevěným náhrdelníkem se postavil na příď, ke rtům si přiložil cosi jako roh a zatroubil. Kousek před čluny se hned ozvala stejná odpověď. Koně pohodili hlavami, zafuněli a jeden z nich i zaržál. Pak ještě kousek propluli rovným vodním kanálem, vroubeným dubovými a borovými kmeny – a najednou doktor nemohl uvěřit svým očím: před lodicemi se otevřelo panorama podivuhodného města v bažinách, postaveného z kmenů a suchých pahýlů s takovou beze-lstnou prostotou, jako by si slabomyslný močálový obr a stálý obyvatel těchto třasovisek a tůní usmyslel, že si jen tak pro zába-vu podle omšelé rytiny z předminulého století vybuduje místní Benátky. Čluny přirazily ke kostrbatému přístavišti, kde už na ně čekali další černouši – stejní připosraženě křivonozí jedinci se zarostlými tvářemi a ve stejném oblečení. Příchozí i očekávající zahalasila ve svém ostrém a hrubém nářečí, poté vyvedli z lodí koně a odešli s nimi do stájí, načež uchopili doktora v podpaždí a postavili ho na přístaviště jako jakéhosi exotického panáka. Místní ho obklopili, jeden přes druhého se ho dotýkali a vyměňo-vali si zjevně posměšné repliky. Jeden z černoušů pak na přístaviš-tě vysypal veškerý majeteček Platona Iljiče; přítomní se na něj vrhli a začali si ho prohlížet. Doktor si byl jist, že největší zájem vyvolají zlaté předměty, ale to se mýlil: nejsilněji se rozkřičeli, když objevili dřevěnou kopii staromódního iPhoneu, kterou si začali podávat z ruky do ruky. Ve vzduchu se neustále vznášelo slovo „omorot“. Opakovali ho neustále, a když se k tomu kousku dřeva dostali, zkoumali ho ze všech stran.

„Omorot, omorot,“ mumlali černouši.

Pak dav nápadně utichl a rozestoupil se do stran. Přišel sem čer-nouš se dvěma kamennými náhrdelníky na krku. Z davu mu ihned podali ten dřevěný iPhone.

„Bo dorava omorot yša?“ zeptal se nový černouš.

Oči neměl asiatské, ale víčka byla bez řas a na vnitřní straně růžová, jak je to běžné u všech černoušů.

„Nerozumím,“ odpověděl doktor, zíraje do temné tváře.

Jenže vzápětí zpoza mohutného ramene vyhlédla... tvář bílá. Bylo to tak nečekané, že doktor zaraženě otevřel ústa. Rychle ale pochopil, že to není normální lidská tvář, ale obličej černoušského albína – vlasy a chlupy měl ten tvor bílé a na doktora hleděly oči s tmavomodrým bělmem a narůžovělými zřítelnicemi.

„Ty sám to udělat?“ zeptal se ho albín ženským hlasem.

„Ne. Našel jsem to na cestě.“

„Kde?“

„V opuštěné vesnici.“

„Jak je daleko odsud?“

„Hodně. Až na druhé straně Obu.“

Albínka Garinova slova přeložila. Její bílá srst, kulatá hlava, plná tvář a silná šíje doktorovi připomněly tulení mládě. Byla také menší než černouši mužského pohlaví.

«Někde tu zkrátka mají i ženy... aby jim rodily černoušata... nebo takovéhle albínky!»

„Travauch omorot yša?“ zeptal se ten se dvěma náhrdelníky.

„Proč ty děláš omorot?“ přeložila albínka.

„Já ho přece nedělal, ale našel ve vsi. Takové věci já vyrobít neumím. Jsem doktor,“ odpověděl doktor, zalykající se puchem, který vydechovali černouši kolem.

Albínka to znovu tlumočila.

„Proč nám lžeš?“ pokračovali ve výslechu.

„Já nelžu!“ ztrácel už trpělivost Garin. „K čemu bych ho asi potřeboval, ten váš omorot?!“

„Borouš aka aartu!“ zaryčel dvojnáhrdelník a výhružně se přisunul ke Garinovi. Doktor na to reagoval těžkým pohledem.

Dvojnáhrdelník cosi zavelel, Garina opět popadli za lokty a vlekli ho pryč po hrbolatém přístavišti. Rozhlédl se kolem sebe a zaznamenal, že černoušské město nemůže nabídnout jedinou přímku: všechno se tu na sebe halabala navršilo a pospojovalo ze suchého sukovitého dříví a teď to křivolace čnělo do všech stran.

Zabočili doprava, doleva, pak znovu doprava a potom klopýtali po obludném schodišti, které bylo pro Garinovy titanové nohy svízelnou zkouškou.

«Tohle by lépe postavil i opilý Homér...»

Nakonec Garina vtáhli do dlouhého polosklepa. Ten byl také celý pokřivený a sukovatý a denní světlo sem dopadalo nepravidelnými dírami ve stěně, ale jinak tu v řadách stály normální rovné stoly a na nich petrolejky. A za těmi stoly seděli... lidé! Spousty lidí. Všichni byli oblečení úplně stejně a všichni se věnovali nějaké práci.

Dvojnáhrdelník cosi zaryčel na albínku a ta Garinovi přeložila:

„Teď tebe krmit. Potom ty pracovat. Když někdo tady nemocný, ty léčit.“

Odvedli ho do jakéhosi přístěnku, zavaleného stejným šatstvem, a nakázali mu, aby se svlékl. Stáhl si tedy svůj zelený župan s těžkými kapsami, na který si už stačil zvyknout, chvilku ho ještě podržel v ruce a pak ho podal černoušovi. Ten ho odhodil do kouta, na hromadu lidských civilních svršků. Doktorovi vydali modré kalhoty z hrubé a silné bavlněné látky, halenu ze stejného materiálu a k tomu gumové holínky. Oblékl se. Albínka ho křivolakými chodbami odvedla do velké kuchyně. Syť tu vonělo vařené jídlo, z několika otevřených ohnišť šlehaly plameny a v pološeru tu stály tři velké dřevěné díže, zakryté poklicemi. Pracovali tu tři černouši. Jeden z nich otevřel kotel, hrábl do něj velkou sběračkou a do dřevěné misky pleskl poctivou porcí jakési husté zeleninové polévky. Garinovi do ruky strčili dřevěnou lžici a albínka mu nařídila, aby se posadil na vachrlatou nízkou lavičku a najedl se. Usedl tedy, dřevěnou misku si postavil na kolena a pustil se do jídla, které bylo nečekaně chutné, a dokonce i osolené. Po nočním nuceném přesunu krajinou Garinovi pořádně vyhládlo, takže jedl opravdu s chutí. Albínka se posadila kousek od něj a zvědavě si ho prohlížela. Pohled jejích tmavomodrých, safírových očí byl nehybný a skoro nesnesitelný.

«Civí a civí... opravdu skoro jako tuleňátko... to je taky bílé, jediné že oči má úplně černé...»